

DC
SUPERHERO
GIRLS

na
BATGIRL™
SUPERHERO HIGH

LISA YEEOVA

COOL
BOOKS

Batgirl na Super Hero High

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Lisa Yeeová
Batgirl na Super Hero High – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

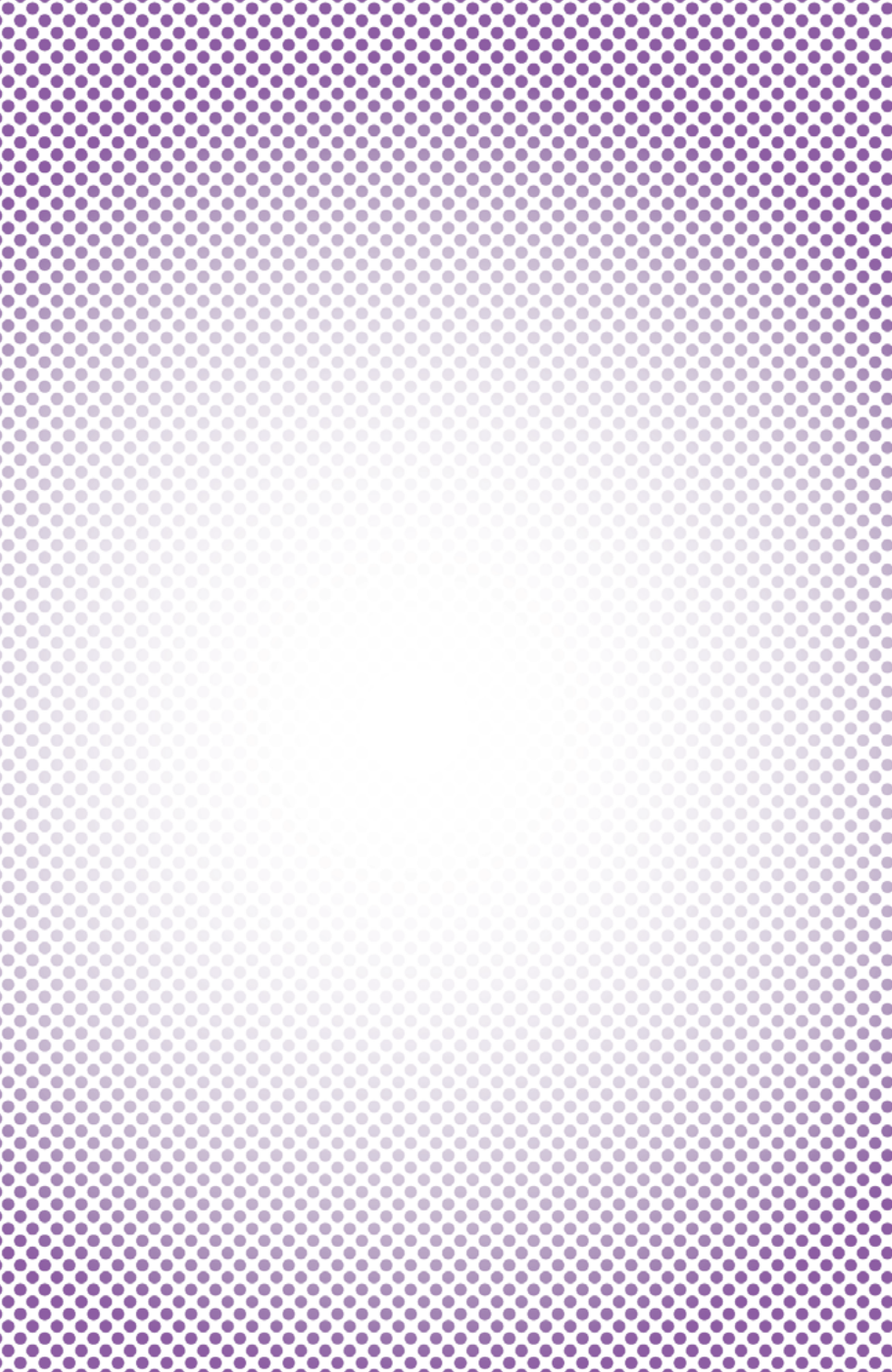
na **BATGIRL™**
SUPER HERO
HIGH

LISA YEEOVÁ

Přeložila Eva Vilches

*Mému nejlepšímu kamarádovi Henrymu,
který je hrozně chytrý.*

PŘEDMLUVA

Samozřejmě, že docházelo ke zraněním. Boule a modřiny patřily k rizikům povolání. Někdy to měl na svědomí nějaký svalnatý metačlověk, který se na Wildcatově hodině tělocviku na chvíli zapomněl. Jindy to byl letec, který kapánek nevybral zatáčku a naboural v plné rychlosti do zdi (nebo do studenta nebo do budovy jídelny). Nebo se stalo něco podobného tomu, co se přihnalo teď: mezihvězdná mimozemská armáda vetřelců, která si usmyslela zcela zotročit studentskou populaci a podrobit ji silám zla... což byla na Super Hero High součást každodenní rutiny. A většinu superhrdinů ve výcviku to neuvěřitelně bavilo.

Když teď mladí hrdinové vlétávali, vbíhali, kráčeli, plížili se a teleportovali se do auly, smáli se a vzájemně si gratulovali. Obdivovali sádry, obvazy a modřiny ostatních. Ještě

nikdy se tolik studentů tak nepotlouklo – a nikdy z toho neměli takovou radost.

„Z boule na kebuli není nadšený nikdo, ale pozornost má rád každý,“ řekla vesele Harley Quinnová, třídní šašek, když nahrávala exkluzivní video do svého programu Harley Quinn – školy stín, jejího videokanálu s podtitulkem „Bez přestávky nic než Harley“. Záznam zachycoval modelínu Star Sapphire, jak si tajně natahuje módní krční límeček, který ani nepotřebovala.

Z pódia se ozvalo hlasité zakašláni.

Všichni se prudce otočili vpřed a upřeli zrak na impozantní postavu.

„Superhrdinové, rozhodně máte být na co pyšní!“ zaduněla ředitelka Amanda „Stěna“ Wallerová. Její elitní studenti porazili zlomyslnou Granny Goodness a její armádu fúrií, čímž zmařili jejich zločinecký plán zmocnit se světa. A ze všeho nejlepší bylo, že nikdo nepřišel o život. A na Super Hero High bylo cílem zachránit svět a napáchat při tom co nejméně škod.

V zadní části auly zametal údržbář Parazit levou rukou. Sádra na pravé ruce mu šla do barvy s modrošedými mon-térkami a ladila mu s fialovou tváří. Nadšeně příkyvoval, dokud si nevzpomněl, že se má tvářit mrzutě. Uklízení nepořádku, který napáchali dospívající superhrdinové, zrovna neodpovídalo jeho představě zábavy. (A nepořádek tu byl *pořád*.)

Wallerová potlačila úsměv. Nebyla z těch přívětivých ředitelk, co by si chtěly úsměvem získat kamarády. I přesto řekla: „Studenti, učitelé, zaměstnanci, odměňte se zaslouženým potleskem!“

Po tom, co nechala Stěna burácet jásot několik minut, svraštila čelo a v místnosti zavládlo ticho. Všichni se předklonili a vstřebávali chválu, kterou je ředitelka zahrnula. Amanda Wallerová byla spíš proslulá svou ostrou konstruktivní kritikou než lichotkami, a tak si superstudenti ten okamžik vychutnávali a usmívali se jeden na druhého.

„A teď“, pokračovala ředitelka Wallerová, „je načase oznámit jméno Superhrdiny měsíce.“

Nikdo se neodvážil ani pohnout a Miss Martian ani nemohla, protože ji Killer Frost právě „z legrace“ zmrazila. Jediný zvuk, který se linul prostornou aulou, byl tichý bzukot z Cyborgových vnitřních obvodů.

„Supergirl!“ zvolala Wallerová.

Aula propukla v jásot z úspěchu nejnovější studentky. Ukázala, co v ní dřímá, za nejněžnějších podmínek a kvůli záchraně ostatních riskovala vlastní život.

Když Supergirl seděla jako přibitá, Bumblebee k ní přiletěla a pošťouchla kamarádku směrem k pódiu. „J-j-já?“ vykoktala ze sebe Supergirl, která byla stále v šoku. Odhrnula si blondátou ofinu z očí. „Já?“

„Ano, ty!“ řekla Bumblebee radostně. Katana se Supergirl poklonila a Beast Boy jí provolával slávu. Cestou na

pódium si Supergirl dávala pozor, aby nezakopla – stávalo se jí to dost často.

Když ji vyzvali, aby řekla pár slov, potlačovala Supergirl slzy. Jak mohla být šťastná a smutná zároveň? divila se mladá mimozemšťanka. Supergirl si přála, aby tu byli její rodiče a mohli ji vidět, ale to nebylo možné. Doufala, že Harley všechno natáčí, aby se mohla o ten okamžik podělit s tetou Marthou a strýčkem Jonathanem. Zatímco stála na pódiu a všem děkovala za týmovou práci, všimli si někteří, že pořád zvedá zrak směrem ke stropu a odmlčuje se, aby něco špitla do tenkého náramku, který jí svíral zápěstí.

„Bez tebe bych to nedokázala,“ zašeptala do něj. „Pomohla jsi mi stát se tím, kým jsem. Pomohla jsi mi ochránit svět před Granny Goodness a její armádou. Zasloužíš si stát tady se mnou.“

Mezi trámy seděla dívka v černém, dívala se dolů na shromáždění a tesklivě odpověděla: „Možná tak ve snu, Supergirl. Možná ve snu.“

Supergirl zakryla mikrofon a promluvila na ředitelku. Obě vypadaly vážně. Liberty Belle, Doktor Magnus, policejní komisař Gordon a všichni učitelé, co seděli na pódiu, si vyměnili pohledy. Superstudenti se na sedadlech ošívali. Wallerová nakonec přikývla a ustoupila a Supergirl promluvila do mikrofonu...

„V této místnosti je někdo, kdo měl na vítězství v té velkolepé bitvě neocenitelný podíl. Bez ní bychom ztratili bez-

počet životů,“ začala. „Já bych ráda obrovský přínos tohoto člověka veřejně uznala.“

Mnoho superstudentů, včetně Katany, Frost a Adama Strange, sedělo vzpřímeně, protože měli za to, že se mluví o nich. Hal Jordan, první pozemšťan, který byl na školu přijat jako člen intergalaktické jednotky pro udržování míru známé jako Sbor Green Lanternů byl zvláště přesvědčený o tom, že to musí být on. Nebyl namyšlený, ale byl pyšný na to, že si může říkat Green Lantern.

„Batgirl,“ zvolala Supergirl. „Prosím, pojď sem na pódium!“

ČÁST PRVNÍ

KAPITOLA 1

Nic se nedělo.

Supergirl tam dál stála sama.

Aulou se šířil šepot. Že by se po té bitvě nedokázala ovládnout? Každý superhrdina na boj reagoval jinak. Některé povzbudil, jiní po něm potřebovali být chvíli sami a někteří už bojovat nechtěli nikdy.

Supergirl se ani nepohnula.

Místo toho se dál dívala nahoru. A za chvíli už se tam dívali všichni a nikdo přesně nevěděl, co nebo koho tam hledají.

Konečně se z trámu po tenkém laně elegantně zhoup-la tajemná postava a nehlučně přistála na pódiu. Chvilku všichni seděli tiše jako pěna. Potom se začal ozývat hovor a všichni se snažili dovtípit, kdo je ta postava v kostýmu.

K nim nepatřila. Kdo se za tou černou maskou skrýval? *Batgirl*? Nikdo o ní v životě neslyšel.

Nejvíc bylo slyšet Katanu. „Skvělý kostým!“ křičela. (Ten elegantně funkční černý oblek koneckonců sama pomáhala navrhnout.) Potom Katana skutečnou totožnost *Batgirl* pošeptala do ucha *Wonder Woman*, která to řekla *Hawkgirl*, která to řekla *Bumblebee*. Brzy už si o novince štěbetalo celé studentstvo.

„Studenti,“ řekla *Supergirl* směrem k publiku, „představuji vám *Batgirl*! Bez ní by bitva s fúriemi dopadla úplně jinak. Bez její pomoci bych to všechno nezvládla. Je jednou z nás. Má srdce superhrdinky!“

Poté, co jásot utichl a výkřiky „Sláva *Batgirl*!“ a „Ať žije *Supergirl*!“ ustaly, na ni *Wallerová* kývla a řekla: „Děkuji ti, *Batgirl*. *Super Hero High* je ti zavázaná,“ a k tomu dodala: „Takže vážení. Všichni jsme se podíleli na záchraně světa, ale teď nás čeká další práce. *Parazit* to tu nezvládne dát zase do pořádku sám.“

Učitelé a superstudenti se pomalu šourali ven z auly. Po celém tom pozdvižení se zpátky do třídy nikdo nehrnul. *Wallerová* ale měla pravdu. Některé části školy byly během bitvy zničeny. Byla tu spousta práce. To ale studentům nebránilo v tom, aby si šeptali a teoretizovali o tajemné nové hrdince... jejíž tvář náhodou ze života na škole všichni znali.

Jeden učitel zůstal sedět na židli jako přibitý a tvářil se, jako kdyby spatřil ducha. Když se rozkašlal, přiběhla Super-

girl k němu a poplácala ho po zádech. Zapomněla ale, jakou má sílu, a srazila ho k zemi.

„Moc se omlouvám, komisaři Gordone,“ řekla Supergirl a sklopila rozpačitě zrak na své červené kotníkové tenisky.

Beze slova se zvedl, ale místo toho, aby se díval na Supergirl, zíral na dívku v černém.

„Batgirl?“ podivil se s otevřenou pusou a přísným výrazem ve tváři.

„Jej, dobrý den, komisaři Gordone, pane,“ řekla Batgirl nervózně a ztišila hlas ve snaze ho zamaskovat. „Ehm, ráda vás... é, ráda vás poznávám, pane. Komisaři. Pane. Pane Gordone. Pane komisaři Gordone.“

Když k němu vykročila, aby mu potřásla rukou, komisař jí ruku nepodal. Místo toho řekl: „Barbaro, musíme si promluvit. Myslíš, že nepoznám vlastní dceru?“ Batgirl neodpovídala. Byla to zvláštní chvílka nejistoty, kdy s určitostí nevěděla, kdo je.

„Barbaro!“ vyštěkl komisař Gordon. Dokonce i jeho knírek vypadal vážně. „Když jsem ti povolil pracovat na částečný úvazek na Super Hero High jako odbornice přes techniku, neznamenalo to, že se můžeš účastnit bitev nebo nosit směšný kostým nebo předstírat, že jsi superhrdinka! Teď se okamžitě převleč do svého a jedeme na Gothamskou střední, kam patříš.“

„Ten kostým není směšný!“ vykřikla Katana ze zadní části místnosti. „Je stylový, elegantní a úžasný.“

„Nech to být, Katano,“ řekla Poison Ivy a vedla kamarádku ke dveřím. „Podíváme se, v jakém stavu je po útoku fúrií skleník.“

„Její oblek *není* směšný,“ reptala Katana a natáhla se po meči. Byla známá jak svými umělecky stylovými výtvary, tak tím, že svůj meč ovládá se silou, vervou a odhodlaností dvaceti samurajských bojovníků.

„Vaše dcera?“ ujišťoval se Doktor Magnus, nový učitel robotiky a informatiky, když vycházel ven. „Měl byste být na její úspěch pyšný.“

Komisař Gordon zaskřípal zuby a nuceně se usmál. „Ano, Barbara je úžasná odbornice přes techniku.“

„No, to ano. Ale spíš kvůli tomu, že pomohla zachránit životy,“ dodal uznale Doktor Magnus. „Skvělá práce, Batgirl!“

„Jmenuje se *Barbara*,“ zavrčel policejní komisař Gordon. Doktor Magnus narážku pochopil a doporučil se.

Barbara si všimla, že její otec mluví stejným tónem, jako když musí poslouchat stížnosti pana Morrise na „mladé floutky“, kteří dělají rámus před jeho opravnou obuvi.

Táta čekal, dokud nebudou skoro všichni pryč. „Jak mi tohle vysvětlíš?“ zeptal se.

Barbara se ani nehnula. Stála rovně jako pravítka a nenechávala se vyvést z míry.

Pohodila dlouhými vlasy a nasadila sebevědomý výraz. Její žaludek však dělal kotrmelce, na které by byla pyšná i Harley Quinnová.

„Je úžasná,“ připojila se do hovoru Supergirl. Barbara už skoro zapomněla, že tam její nejlepší kamarádka pořád stojí. „Zachránila mi život! Batgirl – é, Barbara je neuvěřitelně statečná a chytrá. A fíha, jak umí i pod nátlakem zachovat chladnou hlavu!“

Ředitelka Wallerová vystoupila zpoza těžké červené opony. „Komisaři Gordone, Barbara ví o moderních technologiích víc než kdokoli, koho jsem kdy poznala, ale nabídnout toho může mnohem víc,“ začala Wallerová. „Pálí jí to, je odvážná a vynalézavá. Je to materiál k vypracování na superhrdinku. Vaše dcera...“

Barbara jí skočila do řeči. „Nezlobte se, nerada vás přerušuji,“ řekla, „mohla bych ale být s komisařem Gordonem chvíli sama?“

Wallerová se otočila k hrdince měsíce. „Supergirl,“ řekla, „tohle se nás netýká. Je to mezi otcem a dcerou.“

Supergirl přikývla. Přála si, aby taky měla otce, se kterým by si mohla promluvit, i kdyby jí chtěl dělat kázání. Když se dotkla svého křišťálového náhrdelníku, rozzářil se slabým bílým světlem.

Před odchodem ještě ředitelka Wallerová řekla: „Policejní komisaři Gordone, víte, že Super Hero High je jedna z mála škol, která studenty nenabírá na základě toho, kým jsou dnes, ale kým se mohou stát zítra.“ Komisař ani nemrkl. „Myslím si... vlastně vím, že Barbara má na to se stát skvělou superhrdinkou. S řádným výcvikem. Ráda bych jí

nabídla neomezeně platnou pozvánku ke studiu na Super Hero High – samozřejmě se souhlasem rodičů.“

Barbaře se rozbušilo srdce. Celý život nechtěla nic jiného než bojovat se zločinem jako její otec. Snila o tom, že se jednou dá k policii. Nikdy ji nenapadlo, že by toho vlastně mohla dokázat víc jako superhrdinka. A když dostala práci správkyně techniky na Super Hero High, stála Barbara Gordonová doborosrdčně vzadu ve třídě a opravovala počítače a telefony, nabíjela zbraně a restartovala Cyborga, svého kamaráda, který byl napůl člověk a napůl stroj. A celou tu dobu také Barbara vstřebávala dějiny superhrdinů s Liberty Belle, obdivovala kostýmy, které zadal Crazy Quilt, a žasla na hodinách zbrojonomiky Lucia Foxe. Z toho, že by se teď toho všeho měla účastnit jako závkyně – regulární studentka – měla Batgril najednou pocit, že jí srdce pukne štěstím. Nejen, že by do školy chodila se svou nejlepší kamarádkou, Supergirl, ale mohla by si upřímně a opravdově otestovat své schopnosti. Studenti Super Hero High byli koneckonců ti nejlepší z nejlepších a Barbara Gordonová měla konečně příležitost dokázat, že k nim patří taky.

„Ne, prostě ne,“ říkal.

„Cože? Ale, tati...“

„Barbaro,“ vysvětloval otec. Hranatá ramena mu poklesla. „Jsi má jediná dcera. Jako tvůj otec mám za úkol tě chránit, ne tě vystavovat nebezpečí. Navíc ti jde dobře matika. Možná bys mohla dělat účetní nebo pracovat v bance nebo cokoli jiného. Bezpečného...“

Barbara zamrkala, aby potlačila zklamání. Cítila, jak se jí svírá čelist. Copak mu právě Wallerová neřekla, jak skvěle by se jí jako studentce na Super Hero High dařilo? Na dosah teď měla splnění nového snu a otec jí ho celý pošlapával.

„Tati,“ začala pomalu. Vždycky jí kladl na srdce, že když zločinci ztratí sebekontrolu, ztratí i výhodu. Ne, že by byl jeden z nich zločinec – ba naopak. „Dej mi jeden dobrý důvod, proč bych neměla chodit na Super Hero High.“

Čekala a byla přesvědčená, že mu jakýkoli argument vyvrátí. Jakožto předsedkyně debatního kroužku na Gothamské střední byla Barbara Gordonová skvělou kolegyní a obávanou, ale uznávanou protivnicí.

„Protože,“ odpověděl jí otec, „tě mám rád a nechci tě nikdy vidět zraněnou.“ Barbara chtěla něco říct, ale pak se zasekla, protože viděla, jak se otci zalévají oči slzami. Komisař ještě dodal: „A protože bych bez tebe nemohl žít.“

Barbara Gordonová tentokrát nevěděla, co říct.

KAPITOLA 2

Barbara uměla vždycky dobře argumentovat. Už jako batole používala důvtip a logiku, aby dostala, co chtěla. Ten poslední lívanec? „Když ho nikdo nesní, okorá.“ Další školní potřeby? „To aby se mi lépe učilo.“ Nový počítač? „Podle mých výpočtů nám možnost nakupovat přes internet peníze dlouhodobě ušetří.“

Jak se ale argumentuje proti citům ostatních? Na to byla krátká.

Po škole, během cesty domů ze Super Hero High, spolu Barbara a její otec nepromluvili jediné slovo. Barbara si na uši nasadila sluchátka, ale ani se neobtěžovala pustit si hudbu. Místo toho zírala z okénka ven a sledovala, jak město rychle ubíhá a jak se čím dál víc vzdaluje od Super Hero High.

Dny plynuly a Barbara nemohla myslet na nic jiného než na pozvánku ředitelky Wallerové. Když seděla na hodině francouzštiny na Gothamské střední, v myšlenkách zabloudila do laboratoře Doktora Magnuse a říkala si, o jakém zásadním vědeckém objevu asi právě vyučuje. Když byla na Super Hero High a přidávala decibely u Cyborgovy zvukové zbraně nebo když každý týden prováděla pravidelnou bezpečnostní kontrolu počítačů, sledovala Barbara studenty, jak se smějí a klábosí, poletují kolem a rozpustile se vzájemně kočkují svými superschopnostmi a zbraněmi... dokud jim skotačení nezatrhl Hawkgirl, která měla dozor na chodbě.

Barbara si všimla, že superstudenti své superschopnosti používají, jako by se nechumelilo. Frost vychladila zteplou limonádu závanem ledového vzduchu. Beast Boy bavil Miss Martian tím, že se během několika vteřin převtělil v žábu, pak v netopýra a zase v člověka. Katana si nudnou konverzaci zpestřovala vyhazováním listů papíru do vzduchu, které mistrně nasekala na desítky drobných papírových labutí, které popadaly na Poison Ivy a další studenty u stolu.

Barbara teď nějak věděla, že patří sem. Byla si tím jistá. Na její vlastní škole si z ní často dělali legraci, protože byla tak chytrá. Jistě že tam bylo i pár milých

lidiček. Ale na Super Hero High se nikdo nikdy nevy-smíval zvláštním schopnostem ostatních. Dokonce ani Cheetah nebo Star Sapphire, které byly posmíváním za zády pověstné.

Když pak byla u sebe v pokoji, snažila se Barbara přijít na způsob, jak rozptýlit otcovy obavy. Byl to policejní komisař a byl si moc dobře vědom zla, které venku číhalo. A protože učil na poloviční úvazek na Super Hero High, často Barbaře říkal o nebezpečích, kterým byli superstudenti vystaveni. U večere se vyprávěly příběhy o nehodách, chybách a zraněních, což její touhu po Super Hero High jen rozdmýchávalo.

„Big Barda svou megapálkou mrštila tak prudce, že rozdrtila Parazitovu kůlnu s náradím.“

„Flash běžel tak rychle, že narazil do garáže na hodinu vozotvorby a vyřadil z provozu několik prototypů vesmírných plavidel, motocyklů a aut.“

„Supergirl svým laserovým zrakem škrábla Bumblebee a poranila ji.“

„Objevili se tu mimozemšťané a pokusili se zmocnit se světa... už zase!“

„Nikdy bych nechtěl, aby se ti něco přihodilo, Barbaro,“ řekl jí otec jednou večer, když jí podával sekanou. To bylo jedno z jejích nejoblíbenějších jídel. „To by mě zničilo.“

Barbara jen přikývla a hrála si s bramborovou kaší.

Barbara věděla, že s pocity svého otce nezmůže nic. Ale taky věděla, že s fakty zase nezmůže nic on. Sestavila složité počítačové grafy a tabulky se statistikami, které podporovaly její tvrzení, a doplnila je o technicky propracovaná videa. Pracovala dlouho do noci.

Druhý den byla sobota. To odpoledne pozvala Barbara otce do obýváku. Její prezentace trvala přes hodinu. Komisař Gordon seděl ve svém oblíbeném křesle, příkyvoval, neusmíval se, ale ani se nemračil a Barbara předkládala fakt za faktem a podala hromadu důvodů, proč by jí měl otec dovolit chodit na Super Hero High.

„Všechny testy osobnosti potvrzují, že by mi prospělo chodit na... Výsledky testů by se mi v prostředí, kde panuje velká konkurence, ještě zlepšily... Mé dovednosti v oblasti nejmodernějších technologií mohou pomoci superstudentům, a tak i světu...“

A tak dále, až se Barbara, když už byla u konce, usmála. Copak jí teď otec může říct, že ne?

„Ne,“ řekl. „Babs, víš, že mi dělá starost tvá bezpečnost. Kdo tě bude chránit, když nebudu nablízku?“

„Ochráním se sama,“ naléhala. „Ty mi nevěříš!“

„Věřím,“ oponoval, „nevěřím ale zločincům a padouchům! A s kým superhrdinové bojují? Přesně – se zločinci a padouchy!“

„Ááááá!“ zavrčela Barbara, protože na víc se nezmohla. Otec ji rozčiloval. To neslyšel nic z toho, co mu právě řekla?
„Jdu si zaběhat,“ řekla a zamířila k hlavním dveřím.
„Dávej na sebe pozor!“ zavolal za ní táta.

Barbara vyběhla, jak nejrychleji mohla, a nezpomalila, dokud neuběhla asi dva kilometry. Byla stejně jako vynikající studentka i vynikající sportovkyně, a tak se ani nezadýchala. Hudba na telefonu jí pomohla srovnat dech. V dálce viděla Barbara Vozovou vesnici a myčku aut pana Luny. Každý znal autodům, na který běžela v televizi reklama s majitelem s tváří kulatou jako měsíc, který vykřikuje: „Luna – auta čistá, spokojenost jistá!“

V areálu byl obrovský skákací hrad zastřešený baldachýnem z pestrobarevných balónků naplněných héliem, které měly přilákat návštěvníky. Když přiběhla blíž, viděla Barbara hrstku dětí, jak po hradě skotačivě hopsají nahoru a dolů, smějí se a piští radostí.

Pištění najednou přešlo v řev. Barbara se prudce otočila a vykulila oči, když zahlédla cosi, co auta balí do zámotku. A v některých byli stále ještě lidé.

„Utíkejte!“ křičel pan Luna a jeho obyčejně bledá tvář rudla s každým těžkopádným krokem. „UTÍKEJTE!“ ječel. „To je zabijácký mol Killer Moth!!!!“

Barbara zalapala po dechu. Za hromadou aut se tyčil obrovský zelený mol s červenýma očima. Oháněl se podivnou, neobvykle silnou zbraní, kterou auta ničil, jako by to byly hračky. Když se rozlétl směrem ke skákacímu hradu, v Barbaře zatrnulo. Ty děti! Byly pořád uvnitř!

Barbara byla v okamžiku u nich. „Honem ven,“ popoháněla je, když jim pomáhala slézt z hradu. „UTÍKEJTE! Já ho zabavím.“

Děti už byly v bezpečí náruče svých rodičů, když Barbara šplhala na vrchol hradu. „Tady!“ pokřikovala na superpádoucha. „Pojď si pro mě!“

Killer Moth trhnul hlavou směrem k ní a zamhouřil na ni svá prasečí očka. Rozlétl se k Barbaře, křídly rozpoutal větrnou bouři a uvolnil všechny balónky. Barbaru to nezastrašilo. Začala skákat nahoru a dolů, aby získala výšku, a potom ze skákacího hradu seskočila směrem k myčce na auta. Killer Moth odpálkoval balónky a vrhl se za Barbarou, která zalovila ve svém miniaturním opasku s náradím a vytáhla si náčiní. Do boty si zastrčila baterku. Rychlostí blesku přeprogramovala kontrolní panel myčky na auta, aby ho mohla ovládat telefonem.

„Vypadáš trochu zanedbaně!“ křičela na hmyzouna, když stála uvnitř myčky a lákala ho, aby šel za ní. Když vytasil zbraň, zapnula Barbara svou vysoce výkonnou baterku, protože věděla, že světlo je pro moly lákadlem, a mrštila ji na kolejnice v myčce. Killer Moth ztratil na okamžik pozor-

nost, Barbara popadla tlakovou hadicí na mytí aut a vyrazila mu zbraň z ruky.

Rozčilený okřídlený padouch se vrhl do mycího tunelu. Už se chystal udělat z Barbary zámotek, když v tom dívka mrštně uskočila a zmáčkla tlačítko na telefonu. Hmyzáka v okamžiku zbičoval proud vody z bezpočtu trysek.

„Tak, a teď jsi namydlenej!“ volala Barbara. Omráčeného padoucha rychle přivázala ke kolejnicím, takže projel tunelem jako auto připravené na mytí. „Naprogramovala jsem myčku tak, aby se postarala i o dotěrný hmyz, jako jsi ty!“

Killer Moth byl vláčený prvním cyklem. Ze všech směrů do něj šlehal proudy vody.

„Já tě dostanu!“ bručel, když se k němu snesly gumové kartáče a začaly ho drhnout. „Hej, mám v očích saponát!“

Bylo slyšet kvílení sirén, které se stále přibližovalo.

Rozblikal se neonový nápis HOTOVO! a navoskovaný Killer Moth vyjel z myčky ven. Ještě nikdy nebyl tak dokonale čistý. Pan Luna a ostatní začali tleskat a na scéně se objevila policie.

„Barbaro!“ Byl to její otec.

Komisař Gordon dceru objal. „Jsem tak rád, že jsi v pořádku,“ řekl vlídně. „Killer Moth je superpadouch a je mu jedno, komu ublíží.“

„Tati...“ ozvala se Barbara.

„Tvá bezpečnost pro mě znamená celý svět...“

„Ale tati...“ snažila se znovu promluvit.

„Potuluje se tu spousta zlých lidí, Barbaro, a já se snažím udržet v bezpečí tebe i všechny ostatní, jak jen to bude možné.“

„Pardon,“ vložil se do řeči pan Luna. Jeho kulatý obličej už měl zase normální barvu. „Komisaři Gordone, nejen, že tahle holka se o sebe umí postarat. Ona zachránila nás všechny!“

Komisař Gordon se rozhlédl kolem. Všichni přikyvovali a pak začali znovu tleskat. Barbara zčervenala.

„*T-to* ty jsi dopadla Killer Motha?“ zadrmolil otec.

„Někdo to udělat musel,“ řekla, „v sázce byly lidské životy. Dělal jsem jen to, co bys udělal i ty.“

Znepokojený komisař Gordon svažtil čelo. „Na to se musím okamžitě podívat,“ řekl a ukázal prstem na policejní dodávku, ve které se zmítal Killer Moth. „Barbaro, mohla ses vážně zranit. Nebo i hůř. Promluvíme si o tom večer, až přijdu domů.“

KAPITOLA 3

Ten večer vařila Barbara k večeři špagety, svou specialitu. Přidala do nich čerstvě nakrájených hub z farmářského trhu a spoustu třeného česneku – přesně tak, jak to měl táta rád. Potom je posypala poctivou vrstvou parmezánu. A mouč-ník: dort se třemi druhy čokolády z věhlasné Butterwoodovy cukrárny, který zbožňovali oba. Koupila ho, aby otce snáz přemluvila, aby ji nechal chodit na Super Hero High.

U večeře panovalo ticho. Nikomu z nich se nechtělo ti-cho prolomit. Nakonec komisař Gordon odložil vidličku, otřel si ústa ubrouskem a položil si ho zpátky do klína.

„Vynikající večeře.“ Barbara se usmála, ale uvnitř se hro-zila, co bude následovat. „Mohla ses zranit.“ Oba věděli, že nemluvil o špagetách.

„To jsi mi už říkal,“ připomněla mu Barbara. „Já jsem

se ale nezranila, tati. Místo toho jsem zachránila spoustu životů.“

Pomalou přikývl.

„Bojíš se, abych se dokázala postarat sama o sebe, když při tom dokážu mnohem víc. Můžu se postarat i o ostatní.“ Barbara začala zvyšovat hlas. „Vychoval jsi mě ve víře, že služba veřejnosti je ta nejušlechtlejší práce, kterou může člověk dělat. Chci jen zkusit se do toho zapojit. Výcvik na Super Hero High mi dává nejlepší příležitost na světě otestovat své schopnosti. Prosím, tati, můžu tam chodit?“ Barbara se odmlčela. Podívala se mu zpříma do očí. „Ředitelka Wallerová mi věří. Ty ne?“

Otec sebou trhnul. „Já ti věřím, Babs,“ řekl, „vždycky jsem ti věřil. A vždycky budu.“ Vydechl, jako kdyby zadržoval dech už roky. Možná to tak i bylo. „Tak víš co,“ pokračoval a znělo to, jako když se vzdává, „dnes jsi ukázala, co v tobě je. Tak co kdybychom to se Super Hero High zkusili?“

„UÁÁÁ!“ zajásala Barbara, vyskočila ze židle a pevně tátů objala. Začal se pochechtávat a potom řekl: „Kdyby to nepřineslo ovoce, mohla bys dělat krizového vyjednávače. Přesvědčovat rozhodně umíš. Anebo radši ne – je to příliš nebezpečné.“

„TATI! Děkuju!“ křičela Barbara. Měla pocit, že jí srdce pukne radostí.

„Tak dobře. Uklidni se,“ řekl. „Zavedeme samozřejmě několik pravidel.“

Barbara nadšeně přikývla. „Ano, ano, cokoli!“ Nemohla uvěřit, že si to rozmyslel!

Otec vytáhl z kapsy notes a začal psát. „Máš tříměsíční zkušební dobu,“ začal. „Vím, že budeš domů chodit s boulemi a modřinami. Super Hero High může být občas drsná a vzhledem k tomu, kolik je tam fyzického výcviku a tréninku se zbraněmi, nemůžu tě od zranění uchránit úplně. Když ale budu mít kdykoli pocit, že ti opravdu hrozí nebezpečí, vyhrazuju si právo tě ze školy okamžitě odhlásit a odvést zpátky na Gothamskou střední.“

Barbara přikývla. To znělo fér. Ještě ale nebyl u konce.

„Tohle jsou základní pravidla,“ začal, zatímco je sepisoval:

- 1) Když nebudeš zvládat nápor práce nebo se ti zhorší známky – končíš.
- 2) Když se začneš chovat arogantně – končíš.
- 3) Když mi nebudeš vždycky o všem říkat – končíš.

„Navíc, budeš dál bydlet doma. I když se třeba připravuješ na život superhrdinky, jsi pořád moje dcera a chci, abys tu byla se mnou. Je to jasné?“

Barbara přikývla a marně se snažila držet svou radost na uzdě. Bude chodit na Super Hero High!

„Tak,“ řekl táta s mrzutým výrazem. „Chceš na to něco říct?“

Barbara se rozzářila. „Ano,“ řekla a tvářila se, jako by se chystala požádat o něco dalšího, ještě divočejšího. Zakřenila se a dodala: „Dáme si dorta!“

Barbara svůj čokoládový dort zhltna, ale když se natáhla po druhém kousku, všimla si, že otec se ještě ani nedotkl toho prvního. Čeho se tak bojí? říkala si. Vždyť bude v pohodě. Víc než v pohodě.

„Barbara volá Supergirl. Supergirl, slyšíš mě?“

V komunikačním náramku tenkém jako papír jí nejdřív zapraskalo a potom se ozvalo: „Ups, jauvajs! Promiň! Promiň.“ Chvilí bylo ticho, potom bylo slyšet hlasité zadunění a pak se ozval hlas Supergirl: „Nazdárek, kamarádko. Letěla jsem příliš rychle a Flash příliš rychle běžel a měli jsme menší srážku. Jsme oba v pořádku. Teda, alespoň myslím. Flash vypadá trochu rozviklaně. Co je nového?“

Barbara dokázala sotva držet své nadšení na uzdě. „Mám velkou novinu, ale chci ti to říct osobně.“

„Už se nemůžu dočkat!“ řekla Supergirl. „Tak zatím!“

Barbara vešla do svého šatníku. Srdce jí bilo jako o závod, když vytahovala ten jednoduchý černý kostým, který jí ušila Katana. Když se do něj oblékla, stouplo jí sebevědomí a cítila se silnější. Hleděla upřeně do zrcadla a dívku, která

se na ni dívala, nepoznávala. Kdo je to? Čím déle se dívala, tím to bylo jasnější. Nakonec řekla jasným, silným hlasem: „Barbaro Gordonová... představuji ti Batgirl.“

Ten večer nemohla Batgirl usnout. Noci ji vždycky uklidňovaly, když svět ztichl a ji zahalila tma. Hlavou se jí ale přirozeně honila spousta myšlenek. Měla hroznou radost ze jména superhrdinky, se kterým její nejlepší kamarádka Supergirl přišla.

Batgirl. Netopýří dívka.

Bylo dokonalé. Měla koneckonců svou B. A. T. (Barbaře asistující techniku) a netopýry doopravdy zbožňovala! Byli tak skromní a podceňovaní a létali si nocí, aniž by si jich kdokoli všiml. V jeskyních jim bylo hezky útulno. Věděla, že křídla netopýrů jsou tenčí než křídla ptáků a že v nich mají více kostí, díky kterým mohou přesněji manévrovat. A díky echolokaci umí zachycovat odrazy zvuků, kterými rozpoznávají předměty ve tmě a určují jejich polohu. No není to úžasné?

Batgirl seděla na své posteli s fialovým přehozem a rozhlížela se po místnosti. Na zdi visel plakát kontraadmirálky doktorky Grace Murrayové, která vynalezla kompilátor, program, který překládal angličtinu do počítačového jazyka. Batgirl doufala, že jednou bude moct vytvořit nový kód

nebo vzorec, který by prospěl světu. Na jiné zdi visela schémata vesmírných vznášedel, prototypů zbraní a různých přístrojů z dílny B. A. T. Na stole měla několik počítačů různých velikostí a s různým výkonem, které sama upravovala. A na nočním stolku stál rámeček s fotografií Barbary, když byla malá, jak tátovi sedí na ramenou. Oba se nespoutaně a šťastně usmívali.

Barbara přemýšlela, co s sebou příští tři měsíce přinesou. Měla vynikající studijní výsledky, ale lavírování na Super Hero High mělo být tou nejtěžší zkouškou, kterou kdy podstoupila. Otevřela šuple u stolu a za nejrůznějšími nástroji moderní techniky, dráty a elektronickými panely nahmatala věkem sešlý červený kožený diář. Na deskách bylo zlatými písmeny vyražené její jméno BARBARA GORDONOVÁ, dokola ozdobené zlatými hvězdičkami. Na boku byl malý stříbrný zámek. Dost staromódní, ale Batgirl se ta starobylost hrozně líbila. Sundala si klíček, který jí visel na krku, a zámek odemkla.

První záznamy byly dětské čmáranice. Diář jí daroval otec k sedmým narozeninám. „Na důležité věci, které chceš říct nebo si zapamatovat,“ vysvětlil jí.

V prvním záznamu stálo: Milý deníčku, daroval mi tě tatínek. Je mi teď sedm, už jsem prakticky dospělá. Až budu ale dospělá doopravdy, chci být jako on a bojovat proti zločinu!

Jak roky ubíhaly, objevovaly se záznamy o cenách a významáních a ústcích ze strany spolužáků. Bylo v nich

nepochopení a zklamání. Jediná věc, která se nesla celým deníkem, bylo její odhodlání bojovat proti zločinu. Tahle touha podle všeho rostla každým rokem.

Batgirl vzala do ruky pero a podívala se na fotku, na které byla s otcem. Potom otočila na novou stránku a napsala:

Táta konečně souhlasil, abych chodila na Super Hero High. Teď si zpětně uvědomuju, že jsem o tom snila celý život.

Možná uspěju, možná ztroskotám, ale zkusit to musím. Potřebuju vědět, co ve mně dřímá a jak můžu pomoci zlepšit svět. Mám nejlepší vzor z celého vesmíru, svého otce, a doufám, že jednou ho budu moct uctít tím, že půjdu v jeho šlépějích a budu bojovat proti zločinu, zlu a bezpráví.

Navzdory zálibě ve faktech a číslicích byla Barbara Gordonová snílek. Batgirl teď ale dostala šanci proměnit sny ve skutečnost.

Zavřela diář a nechala si ho i s klíčkem na komodě. Na obalu koneckonců stálo BARBARA GORDONOVÁ. Teď už byla Batgirl.

KAPITOLA 4

Když Batgirl ten náraz zaslechla, trhnutím se otočila. Supergirl v letu narazila do sochy Spravedlnosti a právě ji vracela na podstavec. „Není nakřivo?“ ptala se.

„Asi ne,“ řekla Batgirl a naklonila hlavu na stranu.

Supergirl slétla k ní. Pláštěnka se jí třepotala, stejně jako tkaničky u jejích červených kotníkových tenisek. Batgirl se usmála. Její nejlepší kamarádka byla možná nejsilnější osobou na světě, zvládala zastavovat komety, rakety a superzlosyny, ale zapomněla si zavázat tkaničky.

„Tak co je ta velká novinka?“ Supergirl se v modrých očích mihla jiskra očekávání.

„Ajo vlastně,“ řekla Batgirl a snažila se, aby to znělo lhostejně. „Nic mimořádného. Jen, že máš před sebou NEJNOVĚJŠÍ STUDENTKU NA SUPER HERO HIGH!“

Než stihla cokoli dodat, Supergirl už ji pevně objímala, možná až příliš pevně, a hopsala nahoru a dolů.

„Ty mě... roz-rozdrtíš!“ kuňkala Batgirl.

„Promíííň,“ řekla Supergirl a pustila ji. „Ale mám hroznou radost!“

„Já taky,“ řekla Batgirl, masírovala si rameno a smála se.

„Nějaké novinky?“ zeptala se Bumblebee, když u nich přistála. Důkladnou informovaností se pyšnila.

„Co se to tu děje, komorní večírek?“ zavrňel někdo. Kousek vedle stála Cheetah a pozorovala je. Zamhouřila oči.

Přidala se k nim Katana. „O co jde?“ zeptala se. Vytasila meč a bezděčně zastříhla vršek přerostlého keře.

Za chvíli se u nich objevil Cyborg a Flash a během nanosekundy přilétly i Wonder Woman a Hawkgirl.

„Co se to tu děje?“ zeptala se Harley, když udělala přemet stranou a přistála uprostřed hloučku. Nažhavila si kameru.

„Řekni jim to!“ pištěla Supergirl. „Batgirl chce něco oznámit!“

Harley se rozzářila, když vrazila kameru Batgirl přímo před obličej a vykřikla: „Akce!“

Pořad Harley Quinn – školy stín tu exkluzivní zprávu zveřejnil, ještě než zazvonilo. Harley skákala kolem, culíky jí pérovaly s každým skokem a rozplývala se do mikrofonu:

„Ano, tady to uslyšíte dřív než kdekoli jinde: Na Super Hero High nastoupí nová hrdinka a jmenuje se Batgirl!“

„Zajdu s tebou do kanceláře ředitelky,“ nabídla se Supergirl. „Bumblebee tě uvede. Dopoledne tam pracuje.“

Katana zkoumala kostým Batgirl. „Kdybych věděla, že to budeš nosit pořád, ušila bych to líp,“ řekla.

„Je skvělý tak, jak je,“ řekla Batgirl a porovnála si masku.

Katana pohodila úhlednými černými vlasy. „Ne, zvládla bych i lepší věci – a taky to udělám, na hodině úvodu do superkostýmů!“

Všichni zamávali na Hawkgirl, která měla dozor na chodbě, a potom na Green Lanterna, který svým silovým prstenem přenášel pečovatelské balíčky, které mu každý měsíc posílal bratr.

Jak se Bumblebee zvětšovala, bylo tiché bzuzení stále hlasitější. Zlatými křídly rozdmýchala vzduch a přistála za pultem kanceláře správy školy. „Přišla jsi za ředitelkou Wallerovou?“ zeptala se. Hrozně ji bavilo dělat studentům asistentku a zároveň vědět o všem, co se na Super Hero High šustne.

Batgirl otevřela pusku, že něco řekne, ale Supergirl ji předběhla. „Ano, Batgirl se hlásí na svůj první den jako studentka na Super Hero High!“

Tvář Bumblebee rozzářil úsměv. „Já vím!“ zaječela, než si vzpomněla, že je v práci. „Budu potřebovat, abys vyplnila příslušné formuláře.“